

Pochovanie v hrobe

(spracované podľa katechézy Pápeža Leva XIV. zo 17. septembra 2025)

V našom putovaní s Ježišom, našou jedinou nádejou, sa dnes zastavíme pri Ježišovom zapečatenom hrobe v deň sobotného odpočinku. Je to čas, keď je Ježiš akoby neprítomný. Ale táto „neprítomnosť“ nie je prázdno. Je to očakávanie a prísľub. Je to deň veľkého ticha, v ktorom sa nebo zdá nemé a zem nehybná. A predsa, práve tu sa naplňa najhlbšie tajomstvo kresťanskej viery. Je to ticho ťarchavé na zmysel – ako lono matky, ktorá pod srdcom chráni ešte nenarodené, ale už živé dieťa.

Záhrada, v ktorej je Ježiš pochovaný odkazuje na stratený Eden; miesto, v ktorom boli Boh a človek spojení. Hrob, „v ktorom ešte nik neležal“ (Jn 19,41), hovorí o niečom, čo sa ešte len musí stať, je to prah, nie koniec. Na začiatku stvorenia Boh vysadil záhradu a teraz sa nové stvorenie začína rozvíjať v záhrade s hrobom, ktorý je síce zapečatený, ale čoskoro sa otvorí.

Svätá sobota je dňom odpočinku. Podľa Židovského zákona sa nesmelo siedmy deň pracovať, pretože Boh po šiestich dňoch stvorenia odpočíval. Teraz Syn, po tom, ako zavŕšil dielo spásy, odpočíva. Nie pre únavu, ale pretože dokončil dielo. Nie preto, že by sa vzdal, ale preto, že miloval až do krajnosti. Tento odpočinok je pečatou dokonaného diela, potvrdením, že naozaj zavŕšil poslanie, ktoré mu dal Otec. Je to odpočinok plný skrytej Pánovej prítomnosti.

Ťažko sa nám zastavuje kvôli odpočinku. Žijeme, akoby nikdy nebolo dost' života. Beháme, aby sme produkovali, predvádzali sa, nestrácali. Evanjelium nám ukazuje, že vedieť sa zastaviť je gesto dôvery, ktoré sa potrebujeme naučiť. Svätá sobota nás pozýva objaviť, že život nezávisí len od toho, čo robíme, ale aj od toho, ako sa vieme rozlúčiť s tým, čo by sme mohli ešte spraviť.

Ježiš, živé Slovo Otca v hrobe mlčí. Práve v tomto tichu začína kvasiť nový život. Ako zrno v zemi, ako tma pred svitaním. Boh sa nebojí plynúceho času, pretože je aj Pánom očakávania. Takto aj sa aj náš „nevyužitý“ čas, čas prestávok, v prázdna, neaktivity, môže stať lonom vzkriesenia. Každé prijaté ticho môže byť prísľubom nového Slova. Každé zastavenie sa môže stať časom milosti – ak ho obetujeme Bohu.

Pochovaný Ježiš je nežnou tvárou Boha, ktorý nezaplní celý priestor. Je to Boh, ktorý nechá konať, ktorý čaká, ktorý sa stiahne, aby nám nechal slobodu. Je to Boh, ktorý dôveruje, aj keď sa všetko zdá stratené. A my sa učíme, že sa nemáme ponáhľať. Najprv treba ostať, prijať ticho, nechať sa objasť vlastnými ohraničeniami. Občas hľadáme rýchle odpovede a okamžité riešenia. Ale Boh pracuje v hĺbke, v pomalom čase dôvery. Svätá sobota sa takto stáva lonom, z ktorého pramení neporaziteľné svetlo Paschy.

Kresťanská nádej sa nerodí v rámuse, ale v tichu očakávania preniknutého láskou. Nádej nie je dcérou eufórie, ale dôvernej odovzdanosti. Keď máme pocit, že všetko sa zastavilo a život je bludnou cestou, učme sa od Márie tomuto čakávaniu, dôvere a nádeji. V hrobe Boh pripravuje najväčšie prekvapenie. Ak dokážeme s vďakou prijať to, čo bolo, objavíme, že práve v malosti a tichu Boh rád pretvára realitu a všetko robí nové, pretože je verný svojej láske. Pravá radosť sa rodí z očakávania plného trpezlivej viery a nádeje, ktorá – ak je prežívaná v láske – určite vstane k večnému životu.